

Prædiken til 5. søndag efter påske

Joh. 16, 23b-28

Frelsen – svaret på dine bønner! stod der på den hvide varevogn på Pustervig. *Frelsen – svaret på dine bønner!* Aha, tænk-te jeg: det er jo nok et nyt ungdomskirketiltag. Interessant. Men de skulle nu nok ha' været lidt mere vågne i danskundervisningen. For frelse staves jo altså ikke med 2 l'er!

Det lød også lige salvelsesfuldt nok i mine ører, må jeg indrømme, *Frelsen – svaret på dine bønner* som påskrift på en varevogn på et af byens cafétorve, skønt der teologisk jo ikke er noget at indvende imod det. Frelsen er svaret på vore bønner, vi ved det bare ikke. Vi tror, at svaret på vore bønner er opfyldelse af ønskedlens eller rettere bestillingslistens enkelte punkter.

At frelsen er befrielsen fra at være afhængig af disse vore "ønskekrav", er næppe det første, der falder os ind, når vi beder vore bønner. Hvis vi beder.

Men så er det, at jeg opdager det, der var trykt med småt: *Jeg leverer varen helt ind på hylden*. Det var slet ikke en indbydelse til teltmøde, varevognen reklamerede med, næ, det handlede om noget meget mere jordnært: Kaffe. Derfor de 2 l'er! Det havde slet ikke noget med dårlige Pisa-tal at gøre! Til gengæld var jeg i mellemtiden blevet helt

glad for punch-linen! Frelsen med ét l – svaret på dine bønner! Det er da et slogan, enhver kan huske: Frelsen – svaret på dine bønner. Det ligger godt i munden og vækker alligevel til eftertanke.

At der så er lang vej til accept af dette teologiske dogme, det er en anden sag. Det har man præster til. Og kloge lægfolk, der har gjort sig tanker om kristendommens inderste kerne, og som er villige til at tage en drøftelse af, hvad det kommer an på.

Frelsen – svaret på dine bønner. (Med ét l). Da Jakob sloges med Gud i vadestedet, kunne han ha' ønsket sig, bedt om, krævet, mange ting. F.eks. at hans tvillingebror Esau, som han var på vej til at møde efter mange år i selvvalgt eksil, at Esau var villig til forsoning. At han ikke længere havde planer om at hævne sig på Jakob, hævne Isak, som Jakob på ussel vis havde snydt på dødslejet – i hvert fald var den gamle mand blind, syg og sengeliggende – snydt til at velsigne ham i stedet for den førstefødte Esau, som havde ret til og krav på farens velsignelse. Dengang betød en fars velsignelse faktisk noget! Men hvorom alting er: fremfor at bede Gud om hjælp ("Gør, at Esau ikke er vred længe / Gør, at jeg og mine mænd kan slå Esau

og hans hær / Gør, at Esau bliver bare lidt glad for at se mig /Gør, at Esau er parat til en forhandling”) ... ja så beder han om en velsignelse mere!

Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig!
Det svarer faktisk til: Frelsen – svaret på dine bønner. Set med Jesu øjne. Guds velsignelse frelser dig, også fra misforståede bønner. Frelser dig til at se, hvad det kommer an på i livet: Ikke kun, hvem der får gården og må videreføre slægtsnavnet og slægten – men meget mere: at kunne leve i samdrægtighed, i fred med hinanden. At hjælpe og værne om hinanden, holde hinanden ud på trods af særheder og deles om goderne og byrderne.

Det er nemlig meningen med menneskelivet. Det har vi Guds velsignelse til. Det vil Gud frelse os til. Men Gud véd godt, at vi for det meste har andre planer, andre ønsker og andre krav på listen. Som ikke i den grad sætter det andet menneske i centrum. Gud véd, at vores spontane bøn lyder: Sæt mig i centrum! Lad mig ha’ det, som jeg gerne vil, så skal jeg nok ... opføre mig ordentligt. Ja, måske formuleret lidt mere elegant, men indholdsmæssigt stemmer det nok ganske fint med virkeligheden.

Hvad skal vi gøre ved det? Hvad kan vi gøre? Er det overhovedet muligt for os at bede en bøn, som ikke tager udgangspunkt i vores egen situation, vore behov, længsler, håb, drømme, fortvivlede råb? Og – skal vi nu alligevel til at præstere igen? Vise Gud, at vi godt kan finde de helt rigtige, u-egoistiske formuleringer og samtidig dog give udtryk for det, der ligger os på sinde?

Der er dem der siger, at Gud i forvejen ken-

der vore hjerter og véd, hvad der rører sig i dem. Så snyde ham, det kan vi ikke. Ikke hvis de, der siger sådan, heriblandt hans søn Jesus Kristus, har ret.

Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen, lover han, for at det ikke skal være løgn. *Bed og I skal få ...* Hvad siger erfaringen? Har du fået det, du har bedt om? Eller har du i stedet oplevet, at du har talt til en mur? At der ikke skete noget som helst? At der tværtimod skete præcist det, du frygtede kunne ske? Begge dele, hvis du er ærlig.

Så læg mærke til, at Jesus sagde: *Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det*. Men: *Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn*. Dette *i mit navn*, i Jesu navn, er altså afgørende. Her stiller spørgsmålet så næsten sig selv: Hvad kan vi så tillade os at bede vores himmelske Far om? Når det er i Jesu navn og ikke vores eget? Er der restriktioner? Og hvis der er, hvilke?

Fra livet med hinanden ved vi, at det kan være svært nok overhovedet at bede nogen om noget. Det er, som om jeg afslører noget af mig selv, når jeg beder om hjælp. En svaghed. En mangel. Og det i vores perfektionskrævende samfund! Det er pinligt at måtte bede om noget. At komme krybende, kalder vi det.

Hvad vi glemmer i denne sammenhæng er, hvordan vi selv reagerer, når nogen spørger, om vi vil hjælpe med noget. Hvordan reagerer vi nemlig? Vi bliver glade! Her var der et menneske, som regner med mig! som har tillid til mig, for ellers ville hun jo ikke turde bede mig om det.

Ikke at bede om hjælp er på en måde at si-

ge: Jeg har strengt taget ikke brug for dig. For jeg kan selv. Jeg behøver ikke ydmyge mig!

Begrebet ydmyghed tolkes rent negativt i vores sprogbrug i dag. Desværre. For det har en yderst positiv side: Den ydmyge sætter sig ikke i universets centrum evig og altid. Kan altså indrømme den anden en vigtig plads. Den ydmyge kan også tage imod. Han behøver ikke altid være den givende, men kan også sige: Tak!

At bede om hjælp er ikke ydmygende, men ydmygt på den gode måde. Jeg har brug for dig. Hjælp mig! Hvordan bad Jesus så selv? Det ville jo være godt at vide, når han nu opfordrer os at bede i hans navn.

Lad os tage en berømt situation fra hans liv: bønnen i Getsemane Have, den nat han blev forrådt. Den nat Jesus svedte blod ifølge hans evangelist Lukas. Da bad han til sin Far med ordene: *Far, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din!*

Når vi beder i Jesu navn, kan vi med andre ord bede vores himmelske Far om hvad som helst. Om alt! Fordi vi i samme åndedrag siger: *Ske din vilje!* Da er vores bøn med ét ikke længere en opstilling af krav og bestillinger men netop: bøn. Et råb til Gud om hjælp, mere eller mindre grundigt ”udformuleret”, måske endda kun rummende dette ene ord: Hjælp; måske ordrigt, alt afhængig af situationen – men i samme åndedrag klinger Jesu bøn med: *Ske din vilje!* Jesus var menneskekender. Han vidste udmærket godt, at det er svært for os altid at finde de rette ord. Derfor gav han os sin egen bøn i dåbsgave, Fadervor. Den rummer

det hele. Og det gør den til alle tider og i alle situationer. Og Gud hører den, det har hans Søn selv lovet os!

Sabine Bech-Hansen
Aarhus domsogn

Salmer:
587, 651, 242, 293, 396

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk